

Vətən qəhrəmanları ilə yenilməzdir

Vətəni, ayaq basdığı torpağı uğrunda hünəri, cəsəreti ilə ölməyi bacarmağı uca tanrı hər yaratdığına bəxş etmir nə yazıq ki. Torpaq müqəddəsliyini, torpaq üvliliyini hər şeydən üstün tutanlar isə Vətənə can borcunu unutmayaraq qanları bahasına sinələrini düşmən gülləsinə siper edər, torpağın, vətənin müdafiəsinə qalxar, bir qarış torpaq uğrunda canlarından keçər, bir cana, bir ürəyin məcrasına sığmayan Vətən sevgisini müqəddəs and yeri bilirlər.

O da bu torpağa, bu vətənə and içmişdi. Vətən torpaqları yağı düşməndən azad olunana qədər bir gün belə rahat olmayacağına, doğma Vətəninin xoş günlərə, aydın sabahlara çıxacağı günədək son damla qanına qədər vuruşacağına and içmişdi. Öz andına sadıq qaldı Aydın. Vətəni uğrunda, xalqı yolunda ən uca, ən müqəddəs zirvəni - şəhidlik zirvəsini fəth etdi. Bu zirvəyə üz tutanda isə nə arxasınca göz yaşı tökən anasını, nə övlad acısından beli bükülən atasını, nə də iyirmi gün əvvəl barmağına nişan üzüyü taxdığı sevgilisini düşünmüşdü. Şəhid olduqdan sonra cibindən tapılan "Qəhrəman şəhid" adlı son şeirində yazdığı kimi, ondan ötrü Vətən hər şeydən öncə gəlirdi.

*Ey mənim hər dəfə keçən yanımdan
Mənə baxıb demə dərdin dağ olsun.
Mən özüm keçdim ki, şirin canımdan,
Mən sağ olmasam da, Vətən sağ olsun.*

Musiqinin, sözün-sənətin vurğunu idi Aydın. Hərden şeir yazmağı da var idi. İdmana böyük həvəs göstərirdi. Hələ orta məktəbdə oxuyarkən karate, boks, cüdo, qaydasız döyüş kimi idman növləri ilə məşğul olmuş, respublika səviyyəli idman yarışlarında iştirak etmiş, diplom və sertifikatlara layiq görülmüşdü. Suraxanı rayonundakı 278 sayılı orta məktəbi müvəffəq qiymətlərlə başa vurduqdan sonra isə sənədlərini Ali Hərbi Məktəbə vermiş, lakin müsabiqədən keçə bilməmişdi. 2008-ci ildə əsgəri xidmətə yollanan Aydın hərbi xidmətdən qayıtdıqdan az sonra yenidən cəbhəyə qayıtmaq istəyi ilə Suraxanı Rayon Hərbi Komissarlığına müraciət edir. Kəşfiyyat-snyapper hazırlığı üzrə 6 aylıq təlimdən sonra onu cəbhənin qaynar nöqtələrindən olan Tərtər rayonunun Qapanlı kəndinə göndərirlər. Aydın hərbi xidmətdə də fəallığı, cəsurluğu ilə hər zaman öndə gedirdi. Dəfələrlə döyüş və ictimai-siyasi hazırlıqda əldə etdiyi yüksək nailiyyətlərə görə fəxri fərmanlara, medallara layiq görülmüşdü. O, Azərbaycan Respublikası Silahlı Qüvvələrinin döyüşçüsü kimi hərbi hissədə xidmət etdiyi ilk günlərdən özünü ni-

zam-intizamlı bir əsgər kimi göstərir, ona həvalə edilmiş vəzifələrin öhdəsindən layiqincə gəlir, vəzifə borcunu vicdanla, ləyaqətlə yerinə yetirirdi. Vətənə Aydın kimi layiqli övlad yetişdirdiklərinə görə dəfələrlə hərbi hissənin komandanlığı tərəfindən valideynlərinə təşəkkür məktubu göndərilmişdi.

Aydın sanki anadan hərbiçi doğulmuşdu. Vətən torpaqlarının hər qarışını göz bəbəyi kimi qorumaq bütün varlığı ilə bu torpağa bağlı olan Aydının həyat amalı idi. Cəsurluğu, qorxmazlığı, ən əsası isə təmkini ilə yoldaşları, komandirləri arasında böyük hörmət qazanmışdı. Ən böyük arzusu isə Ali Hərbi Məktəbdə təhsil almaq, hərbin sirlərinə dərinlən yiyələnmək idi. Bütün arzuları kimi, bu arzusu da yarımçıq qaldı Aydının. 2013-cü ildə cəbhənin Tərtər istiqamətində düşmənle təmas xəttində atəşkəsin pozulması nəticəsində düşmən gülləsinə tuş gəldi. O, qorxmadan, ölümün gözünə dik baxaraq özünü ölümün üstünə atdı və Vətənə olan sonsuz məhəbbəti ilə əbədi ölməzlik qazandı.

İndi Abdullayevlər ailəsində Aydın günlər bir xatirəyə dönüb. Atası Əmirsoltan müəllimin, anası Sevil xanımın, qardaşlarının hər sözündə, hər söhbətində yaşayır Aydın. Sevil ana ürəyindəki qəm yükünü bölüşərək Şəhidlik zirvəsindən boylanən oğlunun divardan asılmış portretindən gözünü çəkmir. "Valideyn üçün övladlarının hamısı əzizdi. Üç oğul anasıyam. Aydın evimin sonbeşiği idi. Rəhmətlik qardaşımın adını daşıyırdı. Qəlbimdə Aydının yeri başqa idi. Onun qəlbi isə Vətən sevgisi ilə döyünürdü. Ən böyük arzusu işğal altında olan torpaqlarımızın düşmən tapdağından xilas olunması idi. İdmançı idi Aydınım. Ürəyindəki Vətən sevgisinə, qolundakı vətən gücünə, Vətən qüvvətinə arxalanırdı. Bölmə komandiri kimi cəbhə bölgəsində nələr etməmişdi ki... Düşmənin başına od ələyirdi. Əsgərlərinin qayğısını çəkirdi. Mən sənənin balanəm, onlar da mənim deyirdi. Axırncı gəlişində yenə də ürək-dirək verdi mənə, hər şey yaxşıdı narahat olma, ana. Torpaqlarımızı alağ - bir gün də səndən ayrı qalmayacam. Amma

Vətən darda ikən mən burada rahat otura bilmərəm dedi. Aydının toyuna hazırlaşırıdım. Haradan bilərdim ki, bir gün Aydınsız qalacağam. Mən bu gün Sevil ana kimi deyil, gizir Aydın Abdullayevin anası kimi yaşayıram. Yoxsa Aydınsız bir gün də yaşaya bilməzdim. Oğlumu yaşatmaq üçün yaşayıram".

Aydının atası Əmirsoltan kişi isə qürurla danışır: "Aydın tək-cə mənim yox, bütün Azərbaycan xalqının oğludur. O, Vətən yolunda, torpaq uğrunda şəhid olub, əbədiyyətə qovuşub. Aydın neçə-neçə çətin döyüş əməliyyatlarında iştirak edib, düşməne sarsıdıcı zərbələr vurub. Oğlumun xəbərini eşidəndə nə qədər ağır olsa da, özümü ələ aldım və Vətən sağ olsun dedim. Bu gün də deyirəm-Vətən sağ olsun! Vətəni mərd oğullar qoruyar. Aydın da mərd, cəsür oğul idi. Mən onunla fəxr edirəm. Əminəm ki, tək Aydın yox, Vətən uğrunda canından keçən bütün Şəhidlərimizin adı əbədi olaraq xalqımızın ürəyində yaşayacaq. Bu gün bizim təsəllimiz onun adının əziz tutulması, əbədləşdirilməsidir".

Lakin Vətən sevgisini məşələlə döndərən azadlıq yoluna işiq salan Aydınların xatirəsini əbədləşdirmək, yaşatmaq tək-cə valideynlərin, yaxınların, doğmaların deyil, hər bir Azərbaycan vətəndaşının borcudur. Axı, bu qəhrəman, igid oğullar bir ailənin yox, bir elin, bir obanın, bir xalqın, bir millətin övladlarıdır. Zəfər salnaməmizi yazan hər şəhid ömrü şanlı tariximizin bir səhifəsidir. Bu səhifəni dönə-dönə varaqlamalı, unudulmağa qoymamalıyıq.

Mehpar ƏLİYEVƏ,
"Respublika".